

Anh nợ em

Audio - Yêu nhau được 2 năm rồi, tôi đến phát ngấy anh.

Đầu tiên thì cũng yêu thật đấy, cũng muốn ở bên thật đấy, nhưng chẳng hiểu sao lòng tôi cứ nản dần. Rồi đến một ngày, tôi phát hiện ra, thực sự tôi chẳng còn yêu anh.

Tôi nghĩ ra mọi cơ để có thể chia tay anh, con người ích kỉ trong tôi mách bảo tôi, phải nghĩ ra một cái cơ nào đó mà anh không trách được tôi, không thể làm áy náy nhiều. Vậy là tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Những ngày gặp anh, tôi cố tỏ ra chán nản, cáu gắt với những thứ rất bình thường, rồi đem anh ra so sánh với những người đàn ông khác. Anh vẫn vậy, anh chỉ cười, làm bộ tôi nói đùa.

Tôi bắt đầu theo dõi anh, để ý đến từng hoạt động của anh, có lúc tôi lấy cớ ghen chỉ vì anh cười với một cô gái khác. Anh thì ngược lại, anh luôn nghĩ đó là một biểu hiện tình yêu của tôi đối với anh, nên trong lòng anh tuy hơi bận lòng, nhưng vui thì nhiều hơn.

Tôi phát điên vì những kế hoạch bị đổ vỡ. Có lẽ tôi nên dừng ngay những kế hoạch lật vạt này vì nó chẳng đi đến đâu. Tôi quyết định phải sắp sẵn một kế hoạch quy mô hơn.

- Mà giúp tao nhé, tao chán lão lắm rồi.

- Ok! Tao sẽ mồi gã nhiệt tình như lời mày nói.

- Cảm ơn mày, tao tin vào nhan sắc cũng như cách gợi tình của mày.

Tôi và con bạn phá lên cười vì kế hoạch quy mô của chúng tôi.

Ngày thứ nhất.

- Mày ơi, gã khó quá, bày ra trước mặt rồi còn từ chối.

- Chắc lần đầu nên lão ngại thôi, đàn ông thẳng nào chẳng vậy.

- Được rồi, tao đã có cách.

Ngày thứ 2.

- Tao chịu thôi, lão răn quá...

- Không sao đâu, lão không chịu nổi lâu đâu.

Ngày thứ 3.

- Này con kia! Mà thấy tao giỏi không? Sang đây ngay, lão bị tao chuốc cho say mềm, haha.

- Mà giỏi lắm. Tao đến đây bạn yêu.

Tôi đến đó...thấy anh đang cời trần với con bạn. Thoáng chốc tôi xao lòng, nhưng cảm giác đó qua nhanh chóng.

Tôi chạy đến, lay anh dậy, anh mơ màng mở mắt, ngồi dậy.

Tôi tát anh. Anh sững sờ...nhìn quanh...nhìn đến lượt con bạn tôi không mặc gì...anh cúi xuống.

- Anh xin lỗi.

Tôi bỏ đi. Anh kéo tay tôi lại...

- Anh nợ em.

Tôi nhìn anh với đôi mắt hằn học.

Đã 3 tuần kể từ ngày tôi không gặp anh.

Tôi vẫn sinh hoạt bình thường, trong lòng có đôi khi thấy trống trải, nhưng rồi cũng qua được ngay.

Tôi bắt nhịp với cuộc sống. Tôi đã làm quen được với một anh chàng dễ thương, anh có nụ cười tỏa nắng và cá tính vô cùng.

Hôm nay tôi đi ra phố. Phố xá đông vui hơn bình thường. Phải chăng hôm nay là thứ 7, tôi rút điện thoại gọi cho người yêu mới. Tôi lái xe bằng một tay. Đột nhiên, ôi thôi, không kịp nữa rồi.

Tôi chỉ kịp bấm số mà tôi thoáng nghĩ trong đầu, tôi ngất lịm.

Mắt tôi, trời ơi, không nhìn thấy gì.

- Tại sao tôi không thấy gì?

- Tại băng gạc thôi. - Có tiếng nói nào đó vọng lên từ khoảng không trước mặt tôi.

- Không! Nói dối! - Tôi gào khóc.

- Đừng khóc nữa... cô gái trẻ, chúng tôi sẽ tìm mọi cách mà.

Tôi trải qua những tháng ngày địa ngục trong bệnh viện, tôi biết... người yêu mới của tôi chẳng cần một con mù như tôi nữa, bằng chứng là việc tôi cố liên lạc cho anh nhưng vô vọng.

- Đây cô gái trẻ, có tin mừng cho cô nhé, có giác mạc mới cho cô rồi.

- Thật vậy hả bác sĩ....ai vậy ạ?

- Một chàng trai trẻ bị tai nạn, anh ta đã kí vào giấy hiến tặng giác quan cho bệnh viện, trong đó cô là người đang cần nhất.

Trải qua phẫu thuật, giờ tôi có thể nhìn thấy. Tôi đã bắt đầu nhìn thấy những cảnh vật đầu tiên, khỏi phải nói cũng biết tôi mừng đến nhường nào...

Tôi bắt đầu miên man những suy nghĩ, tò mò muốn biết đôi mắt tôi đang dùng là của ai? Tôi không thể hỏi trực tiếp bác sĩ được vì ông giữ kín.

Tôi mò vào bệnh viện với lý do là cảm ơn vị bác sĩ này. Tranh thủ, tôi mò vào phòng ông lúc ông không để ý. Tôi nhẹ nhàng kéo ngăn hồ sơ chưa kịp khóa, tôi tìm tìm tìm... Đây rồi. Nguyễn Văn Sơn. Trời! Anh... Sao lại thế??? Tôi nhìn nhầm à? Không, đúng rồi. Tôi nhớ ra tôi đã bấm số của anh lúc tôi bị tai nạn.

Bất chợt, vị bác sĩ già đã đứng sau tôi, ông đỡ lấy tập hồ sơ suýt rơi trên tay tôi.

- Anh ấy trước khi nhắm mắt....nhắm lại...Anh ấy nợ cô.

Tôi bàng hoàng. Cho đến tận lúc chết anh vẫn nghĩ là anh mang tội với tôi, anh không biết rằng, chính tôi mới là kẻ lừa đảo.

Tôi sống trong những tháng ngày u uất. Tôi hối hận. Tôi tự làm khổ mình bằng rượu - thứ mà từ trước đến nay tôi ghét cay ghét đắng.

Tôi gọi con bạn đến, con bạn mà tôi đã cùng nó sắp sẵn kế hoạch lừa gạt anh.

Con bạn tỏ ra lo lắng cho tôi. Nó thấy tôi khóc, nó ôm tôi vào lòng.

Khi tiếng khóc của tôi đã thưa dần, nó thì thầm bên tai tôi.

- Tao và ông ấy chẳng có chuyện gì cả. Hôm đó, tao không giúp được mày, tao bực tức, nói tất cả cho ông ấy, tao bảo rằng mày muốn chia tay nhưng không muốn là kẻ gánh tội, tao bảo rằng mày đã ngấy ông ấy đến tận cổ.

- ...

- Ông ấy bảo tao hãy làm theo y như kế hoạch, và không nói cho mày biết...